

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 5T/136/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217010731
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Szabóová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2019:1217010731.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Szabóovej a prísediacich JUDr. Štefánie Sališovej a Ľudovíta Šindelára v trestnej veci obžalovaného K. D., E.. XX.XX.XXXX K. I., trestne stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.12.2019 v Bratislave takto

rozhodol:

Obžalovaný:
K. D., E.. XX.XX.XXXX K. I., J. I. I. - Z. I., J.. Č.. K. Ú. I.,

sa uznáva vinným, že

v bode 1/

dňa 23.02.2017 o 13:44 hod. v Bratislave, na B. Q.. Č.. X, pred hlavným vchodom do predajne J. K. E. G., nachádzajúcom sa pri zastávke MHD pristúpil k z predajne vychádzajúcemu K. X., ktorému sa oboma rukami snažil z krku vytrhnúť jeho zlatú retiazku, čo sa mu však nepodarilo, nakoľko poškodený mu chytil jeho obe ruky, následkom čoho medzi nimi vznikol zápas, pri ktorom spadli na zem a pri tom, ako sa okoloidúci ich snažili od seba oddeliť ešte stačil poškodeného K. X. kopnúť do ľavej strany rebier, potom vstať a z miesta činu odísť, pričom po tom, ako poškodený pristúpil k dverám svojho vozidla, zaparkovanom za rohom predajne k nemu opätovne pristúpil, oboma rukami mu stiahol golier bundy, na čo ho poškodený udrel, ten však na poškodeného kričal, že kde má to zlato a poškodeného naháňal okolo automobilu, tomuto sa však doň podarilo nasadnúť a z miesta odísť, čím takto poškodenému K. X.Ó., E.. XX.XX.XXXX, J. I. I., Ž. Q.. Č.. XX, spôsobil škrabance na krku a bolesť rebier,

v bode 2/

v čase okolo 14:00 hod. dňa 17.09.2015 v Bratislave, na S. Q. Č.. X, za rohom vchodu do predajne E. D., pri stene budovy na strane zastávky MHD, pristúpil k tam stojacemu A. S., pri ktorom cca 1 min bez slova stál vo vzdialenosti 1/2 metra, potom sa chytením ho oboma rukami v oblasti ramien na neho vrhol, pritlačil ho o stenu budovy, prekonal jeho snahu ho od seba rukami odtláčiť a privolať pomoc kričaním: „Polícia, polícia“ a počas toho, ako tlačil poškodeného pravou rukou o stenu budovy mu ľavou rukou vybral z pravého zadného vrečka nohavíc čiernu koženú peňaženku neznámej značky s obsahom OP,VP a kartičky poisťovne VŠZP - všetko znejúce na meno A. S., bankovku v nominálnej hodnote 100 eur a následne z pravého predného vrečka nohavíc mu vzal 1 ks mobilného telefónu zn. Nokia, čiernej farby, neznámeho IMEI, čím takto poškodenému A.W. S., E.. XX.XX.XXXX, J. I. I., K. Q.. Č.. XX spôsobil psychickú ujmu a odcudzením vecí škodu vo výške cca 160 eur, pričom mu žiadne zranenia nespôsobil,

t e d a

v bode 1/

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku,

v bode 2/

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku,

č í m s p á c h a l

v bode 1/

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona,

v bode 2/

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e:

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa súčasne zrušuje vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného Bratislava II, sp. zn. 1T/97/2017 zo dňa 23.06.2017, právoplatný dňa 12.07.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) a § 74 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné liečenie psychiatrické ústavnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II podal dňa 20.09.2017 na tunajšom súde na obžalovaného K. D. obžalobu sp. zn. 2Pv 139/17/1102-52 zo dňa 19.09.2017, a to v bode 1/ aj v bode 2/ pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Senát Okresného súdu Bratislava II vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného Kollera, výsluchom znalcov RNDr. Dušana Kešického, PhD. a MUDr. Eleny Mokrášovej, ako aj prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise podľa § 269 Trestného poriadku.

Obžalovaný D. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne preto predsedníčka senátu postupovala podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému kládla otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal:

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu (v bode 1/ a v bode 2/ obžaloby),
odpoveď obžalovaného : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,

odpoveď obžalovaného : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku (v bode 1/ a v bode 2/ obžaloby) ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, odpoveď obžalovaného : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin jemu kladený za vinu (v bode 1/ a v bode 2/ obžaloby) , odpoveď obžalovaného : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako zločin zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona (v bode 1/ a v bode 2/ obžaloby) , odpoveď obžalovaného : áno

Nakoľko obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal žiadne pochybnosti o pravdivosti jeho priznania, po zistení stanoviska strán vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a ochrannom opatrení.

V súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný D. sa dopustil činu, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Obžalovaný pred súdom urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutkov v bode 1/ a v bode 2/ obžaloby. Pri uznaní viny súd vychádzal okrem priznania skutkov obžalovaným na hlavnom pojednávaní a vykonaných listinných dôkazov, aj z vykonaných dôkazov v prípravnom konaní.

Za účelom zhodnotenia zdravotného stavu obžalovaného, ukladania trestu, prípadného uloženia ochranného liečenia a v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave na hlavnom pojednávaní súd vypočul znalcov RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. a MUDr. Eleny Mokrášovou.

Znalec RNDr. Mgr. Dušan Kešický, PhD. na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa v plnej miere pridrižava znaleckého posudku č. 71/2017 z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality. Nie sú mu známe žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na podaný znalecký posudok.

Zo znaleckého posudku okrem iného vyplýva, že u obžalovaného ide o osobu so zúženým prežívaním, bez jednoznačnej a stabilnej preferencie emočných a kognitívnych procesov v rozhodovacích a zvládacích mechanizmoch. Nízka kapacita pre zvládanie stresu a záťaže z bežnej interpersonálnej interakcie, ako aj nárokov bežného života pri nízkej miere asertivity, ako schopnosti prijateľným spôsobom presadzovať uspokojovanie vlastných potrieb vedú k sociálne neprijateľným formám agresívneho presadenia uplatnenia nárokov na uspokojovanie vlastných potrieb. Tieto sú dané hodnotovým systémom, ktorý sa nevymyká z uspokojenia základných existenčných potrieb, resp. potrieb sekundárne generovaných abúzm, resp. závislosťou od návykových látok (alkohol, drogy). Uvedené mechanizmy sú sociálne neprijateľné, správanie je možné hodnotiť ako asociálne, resp. agresívne. U obžalovaného miera agresivity významne narastá v stavoch neuspokojenia potrieb pri konštatovaní nízkej frustračnej tolerancie, pričom reakcie na neuspokojené potreby, resp. nároky na ich odklad sú v kontexte celkovej nezrelosti nápadnejšie ako u bežnej populácie a imponujú antisociálne. Ovládanie agresivity u obžalovaného nápadne klesá v stavom ovplyvnenia psychoaktívnymi látkami a konanie je impulzívneho charakteru. Dominantným motivačným činiteľom, ktoré determinovalo jeho konanie pred a počas skutku je snaha obžalovaného o uspokojenie pocitov dyskomfortu daného stavom absencie návykovej látky, resp. bazálnych životných potrieb. Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že možnosť resocializácie v kontexte pozitívnych a negatívnych faktorov hodnotí znalec prevažne negatívne, nevyklučuje však jej úspešnosť za predpokladu dosiahnutia trvalej abstinencie od návykových látok, čo je podmienené dlhodobou ústavnou liečbou.

Znalkyňa MUDr. Elena Mokrášová na hlavnom pojednávaní uviedla, že sa v plnej miere pridrižiava znaleckého posudku č. 20/2017 z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, nakoľko jej nie sú mu známe žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na podaný znalecký posudok. Zároveň na hlavnom pojednávaní znalkyňa uviedla, že vyšetrila obžalovaného, preštudovala si zdravotnú dokumentáciu a zistila, že u obžalovaného sa jedná o závažnú duševnú chorobu - o schizofréniu katatónnou formou s defektom osobnosti, to znamená s postprocesuálnymi zmenami osobnosti. U obžalovaného bolo zistené tiež škodlivé užívanie viacerých látok s psychoaktívnym účinkom. Posledné hospitalizácie na psychiatrii (t. j. v roku 2017) boli u obžalovaného realizované preto, že u neho došlo pri intoxikácii toluénom ku psychotickému poručeniu, ktorá za pár dní liečby odznela. Obžalovaný má súdom nariadenú ochrannú ambulantnú psychiatrickú liečbu, ktorú však nerešpektoval. Podľa ambulantnej psychiatricky pri liečbe nespokojujúco a to bolo aj dôvodom častých dekompenzácií základného ochorenia - schizofrénie. Zároveň je tam aj abúzus psychotropných látok. K trestnému činu, ktorého sa obžalovaný dopustil znalkyňa uviedla, že bol spáchaný krátko po prepustení obžalovaného z hospitalizácie v roku 2017, pričom obžalovaný bol prepustený v stabilizovanom stave. Preto je možno patologickú motiváciu konania u obžalovaného jednoznačne vylúčiť. Znalkyňa tiež uviedla, že vzhľadom na mentálnu náročnosť trestných činov, z ktorých je obžalovaný v tomto konaní obvinený, hodnotila jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti ako znížené, ale nie vymiznuté. Pričom ide o zníženie iba forenzne nepodstatné.

Znalkyňa na hlavnom pojednávaní tiež vypovedala, že v súčasnej dobe (2 roky po spracovaní znaleckého posudku) obžalovaný nebol v starostlivosti psychiatria, je preto možné predpokladať, že nedodržiaval ani medikamentóznú liečbu, keďže mu ju nemal kto predpísať. Preto pravdepodobne dochádzalo k prehĺbeniu postprocesuálnych zmien osobnosti, aj v spojení s užívaním návykových látok, a teda dochádza k úbytku aj kognitívnych funkcií. Preto by sa dalo povedať, že jeho schopnosť chápať zmysel trestného konania je v súčasnej dobe znížená, nie však vymiznutá.

Znalkyňa tiež uviedla, že obžalovaný má už nariadenú ochrannú ambulantnú psychiatrickú liečbu a nejednalo sa v čase skutku o recidívu, resp. relax duševného ochorenia, preto nariadenie ďalšej ochrannej liečby nepovažuje za potrebné. Nakoľko však pri tejto liečbe nespokojujúco, u osoby obžalovaného ide o sociálny prípad, bolo by vhodné umiestnenie obžalovaného do zariadenia, kde by bol zaistený dohľad nad dodržiavaním liečby jeho základného duševného ochorenia.

Senát tunajšieho súdu aj s prihliadnutím na vyššie uvedené znalecké posudky a výsluchy znalcov dôsledne zvážil všetky okolnosti a zistené faktory a v konečnom dôsledku dospel k záveru, že v danom prípade niet nijakých relevantných pochybností o vine obžalovaného D..

V súvislosti s výrokom o treste u obžalovaného súd uvádza, že pri ukladaní trestu vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom súčasne prihliadal aj na ostatné Trestným zákonom upravené zásady pre ukládanie trestov. Z tohto hľadiska súd mohol uložiť trest odňatia slobody vo výmere ustanovenej Trestným zákonom (§ 34 ods. 2 Trestného zákona). Ďalej bol povinný prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

V prejednávanej trestnej veci, vzhľadom na spáchanie viacerých úmyselných trestných činov spáchaných viacerými samostatnými skutkami, z ktorých oba sú zločinmi, bolo potrebné ukladať úhrnný trest odňatia slobody za použitia zostrujúcej tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Zároveň súd zistil, že u obžalovaného prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný spáchal prejednávané skutky skôr, ako bol obžalovanému doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T/97/2017. Obžalovanému bol teda ukladaný súhrnný trest za celú jeho zbierajúcu sa trestnú činnosť, a to vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T/97/2017 zo dňa 23.06.2017 (doručený obžalovanému dňa 29.06.2017), ktorým bol obžalovaný odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov nepodmienečne, pričom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Nakoľko trest súhrnný konzumuje trest úhrnný a pokrýva aj súbeh trestných činov rovnako ako trest úhrnný, teda uvedenie úhrnného trestu vo výroku by bolo nesprávne a nadbytočné, súd ukladal obžalovanému súhrnný trest tak, ako bolo uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Ešte predtým bolo potrebné trestnú sadzbu upraviť niektorým zo spôsobov upravených v § 38 Trestného zákona po zohľadnení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (postup podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona môže nasledovať až po úprave trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona, ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2009 pod č. 32 - Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. apríla 2009, sp. zn. 23 To 1/2009).

Súd obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že sa priznal k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval. V neprospech obžalovaného súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, t. j. že už bol za trestný čin odsúdený. Súd nevzhladol priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Trestného zákona, nakoľko táto okolnosť našla svoj výraz už pri použití asperačnej zásady, ktorej aplikácia mala za následok zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. V opačnom prípade by išlo o dvojité pričítanie tej istej skutočnosti v neprospech obžalovaného. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je vyrovnaný, teda 1:1.

Súd prihliadnuce na osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť nápravy, ako aj na závery znaleckého posudku z odboru psychológie, podľa ktorého možnosť resocializácie znalec síce hodnotí negatívne, avšak jej úspešnosť nevyklučuje za predpokladu dosiahnutia trvalej abstinencie od návykových látok, ako aj vzhľadom na sklony obžalovaného k agresívnemu správaniu, resp. k asociálnemu správaniu, ale aj s prihliadnutím na závery znalkyne MUDr. Eleny Mokrášovej, ktorá hodnotila ovládacie a rozpoznávacíe schopnosti obžalovaného v čase skutku ako znížené, ale nie vymiznuté, pričom ide o zníženie iba forenzne nepodstatné, teda pri zohľadnení všetkých týchto okolností dospel súd k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov za súčasného uloženia ochranného liečenia psychiatrického ústavnou formou, v dostatočnej miere splní účel trestu z pohľadu tak individuálnej ako i generálnej prevencie. Je nesporné, že predchádzajúce odsúdenia na nepodmienečné tresty odňatia slobody nemali u obžalovaného dostatočný prevýchovný účel, neodradili ho od ďalšieho páchania trestnej činnosti a je potrebné potom na obžalovaného pôsobiť trestom, ktorý bude predovšetkým chrániť spoločnosť pred jeho osobou ako páchatelom protispoločenskej trestnej činnosti.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

So zreteľom na uloženie súhrnného trestu odňatia slobody súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 1T/97/2017 zo dňa 23.06.2017, ako aj všetky ďalšie výroky na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ako už bolo uvedené, súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou i napriek tomu, že obžalovaný už mal Okresným súdom Bratislava IV (sp. zn. 3T/139/13) nariadené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Súd však vychádzal z vyššie uvedených znaleckých posudkov a výsluchov znalcov, podľa záverov ktorých ochranné liečenie ambulantné u obžalovaného nesplnilo svoj účel, je vhodné umiestnenie obžalovaného do zariadenia, kde by bol zaistený dohľad nad dodržiavaním liečby jeho duševného ochorenia, ako aj vzhľadom na to, že nie je vylúčená úspešnosť resocializácie obžalovaného za predpokladu dosiahnutia trvalej abstinencie od návykových látok, čo je podmienené dlhodobou ústavnou liečbou obžalovanému. Na základe uvedeného súd rozhodol o uložení ochranného psychiatrického liečenia, a to ústavnou formou, pričom podľa § 74 ods. 2 Trestného zákona ochranné liečenie potvrdá, kým to vyžaduje jeho účel.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na tunajší súd.